

— a cél nem Ciprus megkárosítása vagy megbüntetése, hanem az volt, hogy a stabilitási támogatással Ciprus és az euróövezet javát szolgálják, és ezzel megkönnyítsék, ne pedig ingataggá tegyék a pénzügyi intézmények helyzetét és a gazdaság életképességét; és

— nem ált fenn arányossági kapcsolat a beavatkozás és a jogszerű cél között, mivel a 2012. évi ESM-Szerződés 3. cikke értelmében az ESM eredeti célja az volt, hogy a gazdaság megbénítása nélkül „pénzügyi forrásokat mozgósítson és stabilitási támogatást nyújtson [...] a súlyos finanszírozási zavarokkal küzdő, illetve ilyen zavarok veszélyének kitett tagjai számára, amennyiben az egész euróövezet és tagállamai pénzügyi stabilitásának megőrzéséhez feltétlenül szükséges”.

3. A harmadik jogalap szerint a felperesek betétjeiktől való megfosztása nem volt szükséges és arányos.

4. A negyedik jogalap szerint végeredményben az alperesek azért idézték elő a felperesek bankbetétjeiktől való megfosztását, mivel — ha nem követtek volna el nyilvánvaló jogsértést — a Chartában és a jegyzőkönyvben foglalt jogok védelmet biztosítottak volna a felperesek bankbetétjeinek, így a felperesek vesztesége kellően közvetlen és előrelátható volt.

5. Az ötödik jogalap szerint, ha a fenti kérelmek megalapozottak, a releváns feltételeket semmissé kell nyilvánítani annak ellenére, hogy azokat Ciprusnak címezték, mivel azok a felpereseket közvetlenül és személyükben érintik, hiszen a releváns feltételek és azok végrehajtási módja sértik a Szerződést és/vagy az alkalmazására vonatkozó jogszabályt, és/vagy hatáskörrel való visszaélést valósítanak meg, amennyiben bebizonyosodik, hogy a felperesek bankbetétjeiktől való megfosztása az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésével ellentétes módon jogellenes volt.

2013. május 24-én benyújtott kereset — Theophilou kontra Bizottság és EKB

(T-293/13. sz. ügy)

(2013/C 226/25)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperesek: Christos Theophilou (Nicosia, Ciprus) és Eleni Theophilou (Nicosia) (képviselők: C. Paschalides Solicitor és A. Paschalides ügyvéd)

Alperesek: Európai Központi Bank és Európai Bizottság

Kérelmek

A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

— rendelje el 1 583 479,00 EUR kártérítés megfizetését, mivel a Ciprus és az alperesek közötti, 2013. április 26-i egyetértési megállapodás 1.23–1.27. pontjában meghatározott feltételek olyan követelményeket tartalmaztak, amelyek kellően egyértelműen megsértik a magánszemélyeket védő magasabb rendű jogszabályt, nevezetesen az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkét és az emberi jogok európai egyezménye 1. jegyzőkönyvének 1. cikkét;

— nyilvánítsa semmisnek az említett feltételeket, és rendelje el az európai stabilizációs mechanizmus létrehozásáról szóló szerződés (a továbbiakban: ESM-Szerződés) 14–18. cikkében foglalt pénzügyi segítségnyújtási eszközök 19. szerinti — a Törvényszék ítéletét figyelembe vevő — sürgős felülvizsgálatát annak érdekében, hogy megvalósuljanak a Törvényszék ítéletében foglaltaknak megfelelő módosítások;

— annyiban, amennyiben az első kereseti kérelemben foglalt kártérítés nem biztosítja, hogy a releváns feltételeket megsemmisítsék, rendelje el az EUMSZ 263. cikk megsértéséből eredő kár megtérítését.

Jogalapok és fontosabb érvek

Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek öt jogalapra hivatkoznak.

1. Az első jogalap szerint az egyetértési megállapodás releváns feltételei olyan követelményeket tartalmaztak, amelyek megvalósítják „a magánszemélyeket védő magasabb rendű jogszabály kellően egyértelmű megsértését”⁽¹⁾, tekintettel arra, hogy:

— az említett jogszabály magasabb rendű, mivel a rendelkezés a Chartában és az EJE-ben szerepel;

⁽¹⁾ Lásd az 5/71. sz., Zuckerfabrik Schoepfenstedt kontra Tanács ügyben 1971. december 2-án hozott ítéletet (EBHT 1971., 975. o.).

⁽²⁾ A Charta 52. cikkének (1) bekezdése.

- a Charta 51. cikkének (1) bekezdése és az EUSZ 6. cikk (2) bekezdése értelmében az alperesek kötelesek tiszteltben tartani és védelmezni a Chartában és az EJEE-ben biztosított jogokat; és
- a bankbetétek a Charta 17. cikke és az EJEE 1. jegyzőkönyve 1. cikke értelmében vett tulajdonnak minősülnek.
2. A második jogalap szerint a következő jogsértések együtt olyan súlyosak voltak, hogy megvalósították a magasabb rendű jogszabály kellően egyértelmű megsértését:
- amikor a felpereseket megfosztották a bankbetétjeiktől, nem szerepeltek az *acquisban* olyan, „jogszabályban foglalt feltételek”, amelyek a Chartával vagy a jegyzőkönyvvel ellentétes, bankbetétektől való megfosztásra vonatkoztak;
- a felpereseket „kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás” nélkül, a Charta 17. cikkét és a jegyzőkönyv 1. cikkét megsértve fosztották meg bankbetétjeiktől;
- a bankbetétektől való megfosztás *prima facie* jogellenes, kivéve ha „az arányosság elvére figyelemmel [...] az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja”⁽²⁾;
- a pániknak és a bankrendszer megrohamozásának az elkerüléséhez fűződő versengő közérdeket nem vették figyelembe a Charta 17. cikke és a jegyzőkönyv 1. cikke értelmében vett közérdek értékelésekor;
- a cél nem Ciprus megkárosítása vagy megbüntetése, hanem az volt, hogy a stabilitási támogatással Ciprus és az euróövezet javát szolgálják, és ezzel megkönnyítsék, ne pedig ingataggá tegyék a pénzügyi intézmények helyzetét és a gazdaság életképességét; és
- nem állt fenn arányossági kapcsolat a beavatkozás és a jogszerű cél között, mivel a 2012. évi ESM-Szerződés 3. cikke értelmében az ESM eredeti célja az volt, hogy a gazdaság megbénítása nélkül „pénzügyi forrásokat mozgósítson és stabilitási támogatást nyújtson [...] a súlyos finanszírozási zavarokkal küzdő, illetve ilyen zavarok veszélyének kitett tagjai számára, amennyiben az egész euróövezet és tagállamai pénzügyi stabilitásának megőrzéséhez feltétlenül szükséges”.
3. A harmadik jogalap szerint a felperesek betétjeiktől való megfosztása nem volt szükséges és arányos.
4. A negyedik jogalap szerint végeredményben az alperesek azért idézték elő a felperesek bankbetétjeiktől való megfosztását, mivel — ha nem követtek volna el nyilvánvaló jogsértést — a Chartában és a jegyzőkönyvben foglalt jogok védelmet biztosítottak volna a felperesek bankbetétjeinek, így a felperesek vesztesége kellően közvetlen és előrelátható volt.
5. Az ötödik jogalap szerint, ha a fenti kérelmek megalapozottak, a releváns feltételeket semmissé kell nyilvánítani annak ellenére, hogy azokat Ciprusnak címezték, mivel azok a felpereseket közvetlenül és személyükben érintik, hiszen a releváns feltételek és azok végrehajtási módja sértik a Szerződést és/vagy az alkalmazására vonatkozó jogszabályt, és/vagy hatáskörrel való visszaélést valósítanak meg, amennyiben bebizonyosodik, hogy a felperesek bankbetétjeiktől való megfosztása az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésével ellentétes módon jogellenes volt.

⁽¹⁾ Lásd az 5/71. sz., Zuckerfabrik Schoepfenstedt kontra Tanács ügyben 1971. december 2-án hozott ítéletet (EBHT 1971., 975. o.).

⁽²⁾ A Charta 52. cikkének (1) bekezdése.

2013. május 27-én benyújtott kereset — Fialtor kontra Bizottság és EKB

(T-294/13. sz. ügy)

(2013/C 226/26)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: Fialtor Ltd (Belize, Belize) (képviselők: C. Paschalides Solicitor és A. Paschalides ügyvéd)

Alperesek: Európai Központi Bank és Európai Bizottság